

[Erhard Jakobsen.]

ner nogen steder fra fra nu af, det skal det effektive kommunistiske styre i sin normaliseringsproces nok sørge for. Og det være da en trøst for det borgerlige frisind i Danmark, der i så høj grad har ønsket at medvirke til at få USA ud af Vietnam. Lad det være en trøst: I kommer ikke til at høre nogen beklagelser fra det besejrede sydvietnamesiske folk, munden bliver lukket effektivt på dem, sådan som det er sket i alle andre kommunistiske diktaturstater.

Må jeg så sige, at lysten til at diskutere begivenhederne i Vietnam er ikke begrænset af den ulykkelige udvikling, som vi, nogle stykker, finder er sket, men er begrænset af, at vi må erkende, at det er umuligt at få faktiske oplysninger. Det kunne aldrig falde mig ind at fremstille kampen, som sydvietnameserne har ført, som en kamp for demokrati i et land, hvor ingen mennesker har nogen forudsætning for at forstå demokratiets idé, hvor de mest elementære organisationer, som et demokrati skal bygge på, ikke kan være til stede. Men det betyder sandelig ikke, at den sydvietnamesiske kamp ikke har været fuldt så ihærdig og fuldt så bæret af idealisme som nogen anden kamp; man kan bare ikke kalde det demokrati, for det eksisterer ikke på de breddegrader. Vietnam er så langt borte fra Danmark, som noget kan være, og Vietnam er så forskelligt fra Danmark, som noget kan være, og derfor kan vi slet ikke bruge vores egen terminologi.

Men alligevel har begivenhederne i de sidste døgn stillet hele udviklingen i skarpt projektørlys. Der er måske nogle, der nu bedre forstår, hvorfor bombardementerne fandt sted i sin tid. Disse bombardementer fra amerikansk side var vel USAs sidste forsøg på at forhindre det, som man nu har opgivet at forhindre, også det, som nu finder sted, og som nu nogen oven i købet vil bebrejde USA.

Jeg husker jo tydeligt det hysteri, det overfladiske hysteri, der bredte sig i den danske befolkning. At det var overfladisk, og at det var hysteri, det så man af de elendige resultater, Vietnamindsamlingen kunne præstere bagefter, et hysteri i en befolkning, der dog ellers har set bombetogter af et noget andet omfang end det, der fandt sted her, og oven i købet på så nært hold, at adskillige borgere i Danmark var i stand til

hjemme fra deres forholdsvis fredelige plads at se lysskærene over Hamborg, over Lübeck og over Flensborg, når det gik løs. Men deres humanistiske følelser blev altså oprørt over, at der også blev anvendt bomber i en krig om så mange menneskers eksistens, som det gælder her.

Der blev engang i denne sal — og derfor kan jeg tillade mig også at bruge udtrykket — brugt udtrykket „beskidt krig“. Jeg vil gerne betegne det, der er sket, som afslutningen på Nordvietnams beskidte krig over for det sydvietnamesiske folk. Den nordvietnamesiske beskidte krig er lykkedes, er ført til en sejrrig ende, ikke på grund af, at nogle kommunistiske ideer har sejret, men på grund af, at våbnene har sejret. Der var god grund for de kommunistiske magthavere i forskellige lande til at lave militærparader i går, for det er virkelig ved våben, kommunismen skal sejre, den har ingen anden chance. Det passer jo ikke, at det vietnamesiske folk brød sammen, uden at våbnene havde været der. Hvor var de vilde strejker, hvor var de store folkerejsninger rundt omkring? De forekom ikke, det var våbnene, der talte; da USAs våbenhjælp var ophørt, så var det meget naturligt, at de andre havde mest, og at de andre vandt. Der er god grund til at lykønske dem med, at de var de stærkeste. Det er jo nu engang sådan, det er gået så tit her i verden. Og så befrielsen, bevar mig dog vel. At vi, der har oplevet Danmarks befrielse, skal lide den tort at se det, der er sket i Vietnam, sammenlignet med en befrielse! Hvordan kan man på den måde vende op og ned på tingene?

Det er typisk for den befrielse, der fandt sted, at alle de befriede styrtede væk fra befrielse. Man sagde, de flygtede for krigen. Nej, det gjorde de ikke, de flygtede til krigen. Var de i stedet for flygtet nordpå, så havde de undgået krigen, men de flygtede ned, hvor de vidste krigen ville komme. Hvorfor? Ikke på grund af demokrati og alt det, men simpelt hen af rædsel og afsky for det, de vidste nu ventede dem.

Men all right, det er færdigt, det er sket, der er ingen humanitære aktioner fra vor side, der nogen sinde når frem til nogen af disse mennesker, det kan vi lige så godt se i øjnene. Og vi står bare med en fornemmelse af afmagt, og lad os bare sige det, også af